

van Woudrichem

waar de boot precies lag, maakte de ketting los, nam de riemen en stootte van de wal. De veerman roeide daarna een eind tegen de stroom op en kwam daarna schuin met de stroom mee naar de oever geroeid.

De man, die Bastiaan nog nooit had ontmoet, kon niet geloven dat deze veerman geheel blind was, doch toen Bastiaan aan wal was gekomen, kon hij zich persoonlijk overtuigen.

Geen angst

Hij omschreef het aldus: „Van nabij was duidelijk te zien dat die openstaande ogen geen lichtstralen konden opvangen, zij konden evenmin uitdrukking geven aan het gezicht en toch lag er over zijn gelaatstrekken een waas van goedhartigheid en vriendelijkheid”. Na in de boot te hebben plaatsgenomen wachtten de passagiers nog een andere verrassing. Bastiaan wist zich namelijk de stem van de vrouw nog goed te herinneren, zo goed zelfs dat hij nog precies wist te vertellen wanneer en met wie de vrouw de laatste maal was overgeyaren. Ook waren zij verbaasd over het feit dat Bastiaan zonder angst de Maas bevoer. Doch Bastiaan verklaarde geen angst te kennen en precies te weten hoe en hoe lang hij moest roeien om de andere oever te bereiken. Bij zwaar weer of hoge waterstanden werd hij geholpen door zijn oom en soms door de militairen van Loevestein. Waren de omstandigheden te slecht dan werd de boot uit de vaart genomen. Ook de vele zeilschepen en stoomboten leverden voor de veerman geen enkel probleem op. „Een stoomboot

kun je horen en zodoende weet ik waar ze zich bevinden en de schippers van de zeilschepen roepen al van verre om te waarschuwen en mocht het nodig zijn dan verleggen deze schepen hun koers om mij door te laten. Al deze schippers kennen mij en hebben een klein ongemak graag voor me over, zodat ik de passagiers, waaronder onder andere de commandant van Loevestein en Woudrichem, de brievenbesteller, de sergeant met de inkers, de conducteur van het fort, de militairen en deze of gene die het kasteel wil bezoeken, kan blijven overzetten”, aldus deze unieke veerman.

Na te zijn overgezet wilden beide passagiers graag het veerhuisje van binnen bekijken. 's Zomers woonde Bastiaan in dit veerhuisje en 's winters woonde hij bij zijn oom en tante in de Vissersdijk. Het veerhuisje stond op ongeveer vijftig schreden van de oever en bevatte alleen het hoognodige, zoals een bank, een stoel en een bed, alsmede enig gereedschap voor de boot.

Bastiaan liet dit met gepaste trots zien en verklaarde volkomen tevreden te zijn met zijn bestaan als veerman en hier alles te hebben wat hij nodig had. Na alles bekeken te hebben werd van de veerman afscheid genomen en spoedden beiden zich naar het veer Woudrichem-Gorinchem op hun reis te voltooien.

Enige jaren nadien hebben beiden, nu als echtelieden, weer het veer en Bastiaan bezocht. De ontmoeting was wederom allerhartelijkst en de onbekende auteur, die zich dan als advocaat te Den Haag had gevestigd, heeft bij het afscheid zijn adres achtergelaten met de boodschap een beroep op hem te doen als dat nodig mocht zijn. Helaas voor de veerman kwam het moment dat de onbekende auteur voor Bastiaan in de bres moest springen en via het bedoelde artikel in „Eigen Haard” geldelijke steun voor Bastiaan aan de lezers vroeg.

Beneveld

Wat was er gebeurd. Enkele militairen van Loevestein hadden de bloemetjes in de herbergen van Woudrichem eens flink buiten gezet. Beneveld door een flinke portie drank kwamen deze 's nachts bij het veer en trommelden de veerman uit zijn bed. Buiten was het onstuimig weer, zodanig dat het veer bedienen onverantwoordelijk was. Bastiaan deelde de dronken militairen dan ook mee niet te zullen varen. Maar deze namen daar geen genoegen

mee; Bastiaan kon kiezen of delen: of zelf varen of de heren zouden het zelf doen. Nogmaals weigerde Bastiaan, waarop de militairen het pad naar de oever afliepen en in de boot plaatsnamen.

Bastiaan, die hoorde dat zij de boot bemanden, liep hen na om ze van hun gevaarlijke onderneming af te houden. De militairen, allen bekenden van Bastiaan, die hem zo nu en dan hielpen en beducht voor de straf die zij mogelijk zouden krijgen als ze een nacht lang niet in hun legerplaats zouden verschijnen, vielen Bastiaan aan. De blinde veerman werd geschopt en geslagen en halverwege de weg van het veerhuisje naar de aanlegplaats, gewond achtergelaten.

De manschappen van de wacht te Woudrichem vonden de hulpeloze veerman de volgende ochtend, kermend van de pijn. Een geneeskundig onderzoek wees uit dat Bastiaan een gebroken been, vele kneuzingen en inwendige verwondingen had opgelopen. De dagbladen meldden het beestachtige optreden van de militairen en de onbekende auteur vernam uit deze kranten wat Bastiaan was overkomen.

Oproep

Onmiddellijk ging deze tot actie over en plaatste een artikel in het tijdschrift „Eigen Haard” met een oproep voor geldelijke steun voor de blinde veerman, omdat deze door zijn verwondingen te bed moest blijven en niet in staat was om te voorzien in zijn levensonderhoud. De oproep tot steun voor Bastiaan Pippeling aan het eind van het artikel, luidde als volgt: „Een militair die den hem toevertrouwen post verdedigt en daarbij gewond raakt, wordt beloond met een ridderorde. Maar wat verdient een blinde veerman die den hem toevertrouwen post verdedigt en daarbij gewond raakt? Hij verdient de hoogachting zijner medeburgers. Hij verdient dat hem de noodige ondersteuning worde verleend. Er wordt in Nederland zooveel gedaan, zooveel gegeven voor ongelukkigen, in welk gedeelte van de wereld zij zich ook bevinden; welnu het geldt hier een man te ondersteunen uit eigen land, wiens trouwe plichtsbeachtiging de oorzaak was van zijn ongeluk. Moge dit verhaal dan strekken om den blinden veerman, Bastiaan Pippeling te Woudrichem, de sympathie maar vooral de geldelijke hulp van velen te verzekeren! De heer Dr.W.F. Ort te Woudrichem heeft zich bereid verklaart om hetgeen men

● *Het veer anno 1987.*

